

Vrăjmași ai neprihănirii

12 noiembrie 2005

Gili Cârstea

Chiar și cititorul superficial al Scripturii remarcă ușor insistența cu care Dumnezeu repetă lui Israel că are inima împietrită. Generație după generație trecea, fără ca Dumnezeu să poată găsi sensibilitatea necesară comunicării adevărului altfel decât prin metafore și simboluri.

“Ascultați-Mă, oameni cu inima împietrită, vrăjmași ai neprihănirii!” (Isa 46:12).

“Da, copiii aceștia la care te trimit sunt nerușinați și cu inima împietrită. Tu să le spui: ‘Așa vorbește Domnul, Dumnezeu!’” (Eze 2:4).

“Dar casa lui Israel nu va voi să te asculte, pentru că nu vrea să M-asculte; căci toată casa lui Israel are fruntea încruntată și inima împietrită” (Eze 3:7).

“Căci inima acestui popor s-a împietrit” (Mat 13:15).

“Știind că ești împietrit, că grumazul îți este un drug din fier, și că ai o frunte din aramă, ți-am vestit de mult aceste lucruri, ți le-am spus mai înainte ca să se întâmpile, ca să nu poți să zici: ‘Idolul meu le-a făcut, chipul meu cioplit sau chipul meu turnat le-a poruncit!’” (Isa 48:4-5).

Cum poți comunica conceptele neprihănirii unui popor care are “fruntea încruntată și inima împietrită”? Cum pot cei care sunt “vrăjmași ai neprihănirii” să înțeleagă slava crescândă a soliei îngerului al treilea? Dumnezeu ar fi dorit să le poată explica modul în care Satana a pervertit adevărul, dar fruntea lor încruntată nu reacționa decât la limbajul biciului. Toată marea controversă a trebuit așezată în cadrul violenței umane, ca să poată fi percepută cumva de oameni cu inima împietrită.

Există un pasaj interesant în care putem vedea motivul pentru care Dumnezeu a folosit în vechime un limbaj întunecat și metode care ne umplu de groază. Iudeii cereau o lămurire de la Isus, cu privire la cartea de despărțire pe care bărbații trebuiau să o dea soțiilor părăsite. El le-a răspuns: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele; dar de la început n-a fost așa” (Mat 19:8).

Dacă Isus ar fi astăzi printre noi poate ar explica la fel motivele pentru care a folosit “în vechime” limbajul violenței. “Din pricina împietririi inimii voastre Mi-am luat răspunderea

nimicirii Sodomei.” “Din pricina împietririi inimii voastre am folosit limbajul stăpânului în relația cu voi.” “Din pricina împietririi inimii voastre am acceptat sacrificarea a milioane de animale nevinovate, al căror sânge a curs inutil.” “Din pricina împietririi inimii voastre ameninț că voi nimici pe toți păcătoșii la sfârșit.”

Vrăjmașii neprihănirii nu cunosc și nu apreciază decât limbajul biciului. Doar frica brută îi poate motiva să păstreze o minimă decență. Pentru ei, calea sensibilă a dragostei jertfitoare este slăbiciune și nebbie. Motivația lor primordială este interesul pentru scumpa lor piele și evitarea consecințelor propriilor fapte reprobabile. Nici chiar ucenicii nu au înțeles imediat afirmația Domnului Isus că “oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga” deși nici unul dintre evangheliști nu scapă ocazia de a reda pasajul (Mat 16.25).

Biserica lui Hristos de astăzi este sub obligația de a recupera semnificațiile limbajului întunecat folosit în vechime. Ei trebuie să dea la o parte măhrama pe care Moise a așezat-o peste Cuvântul scris, să pătrundă “dincolo de perdea” spre a descoperi frumusețea insondabilă a caracterului lui Dumnezeu, farmecul inegalabil al lui Hristos. Vor împlini astfel profeția lui Osea: “În ziua aceea, zice Domnul, Îmi vei zice: Bărbatul meu! și nu-Mi vei mai zice: Stăpânul meu!... Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie, și vei cunoaște pe Domnul!” (Osea 2:16-20).

Până atunci, vom continua să ne întrebăm cum se poate armoniza violența din Vechiul Testament cu viața lui Hristos și care este amestecul lui Dumnezeu în dezastrele contemporane. Și vom nega cu vehemență că s-ar putea să fim și noi „vrăjmași ai neprihănirii.”